

SVETA MISA ZADUŠNICA ZA HRVATSKE MUČENIKE

HUSINA JAMA – KRVAVI SPOMENIK TZV. HRVATSKOM »ANTIFAŠIZMU«!

U subotu 5. rujna u 11. sati na samoj staroj cesti Sinj – Livno, kraj Husine jame na prijevoju Vaganj (1173 m/nmv) na Kamešnici, na planini Dinari, služena je sveta Misa zadušnica u spomen na nevine hrvatske žrtve koje su na koncu II. svjetskoga rata, ali i poraća, na posve zvjerski način mučene, zaklane, ubijane ili pak žive bačene u ovu ozloglašenu jamu.

Po oblačnu i vjetrovitu (ne)vremenu, pred nekoliko tisuća vjernika iz livanjskog i sinjskog, tj. cetinskog kraja, predvoditelj sv. Misnog slavlja - livanjski župnik fra Marko Jukić, uz koncelebraciju 20-ak subrača svećenika, molio je za sve nevine žrtve II. svjetskog rata (i poraća) bačene u jame diljem BiH, Hrvatske, Slovenije i drugdje, te za sve nastradale u masovnim grobnicama u Domovinskom ratu, posebice one na Ovčari u Vukovaru.

Uz Fra Marka Jukića, župnika Livna, predvoditelja svetog misnog slavlja i propovjednika, te neizostavnog dr. sc. fra Božu Noraca-Kljaju, profesora na splitskom KBF-u, začetnika izgradnje kapele podignute u čast Čudotvornoj Gospi Sinjskoj na Vagnju i inicijatora svih dosadašnjih hodočašća, čijim je velikim marom i odricanjem i uređen prilaz do Husine jame, u koncelebraciji su sudjelovali: fra Luka Banić, župnik župe sv. Nikole u Bajagiću, fra Stipe Bešlić, župnik župe sv. Jurja u Ogorju, dr. sc. fra Ante Čovo, profesor na splitskom KBF-u, dr. sc. fra Stjepan Čovo, publicist i umirovljeni profesor na splitskom KBF-u, sada ispovjednik u franjevačkom samostanu Gospe od Zdravlja u Splitu, don Hrvoje Dragun, kapelan u župi sv. Mihovila u Trilju, fra Petar Janković, umirovljeni svećenik, sada ispovjednik u Sinju, fra Ćiro Lovrić, publicist i vojni kapelan HVO-a, fra Mirko Marić, kustos Arheološke zbirke Franjevačkog samostana u Sinju, fra Mate Matić, župnik župe Sv. Luke ev. u Otoku, dr. sc. fra Dušan Moro, profesor na splitskom KBF-u, fra Ivan Norac-Kljajo, župnik župe Svih svetih u Gali-Gljevu, dr. fra Marko Semren, gvardijan franjevačkog samostana Sv. Petra i Pavla na Gorici u Livnu, prof. fra Blaž Toplak, profesor na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju i drugi...

Uvod u samo sv. Misno slavlje započeo je nadasve dostojanstveno. Članovi mješovitog zbora iz skoro svih cetinskih župa, predvođeni č.s. Verom Gulić, izveli su vrlo lijepu (novu) Gospinu himnu: "**Zdravo, Majko Milosti**".

Iako je stara tek nekoliko godina ova pjesma je ubrzo zaživjela u ovdašnjem puku. A, evo, i kako – navodim:

Svečanom misom 12. lipnja 2005. godine u sinjskom Svetištu Gospe Sinjske, u prigodi dovršetka restauracije slike Čudotvorne Gospe Sinjske, praižvedena je nova pjesma Gospi u spomen. Nastala je na poticaj voditelja zbora i orguljaša sinjskoga Svetišta fra Jure Župića, a autori su don Ante

Mateljan i don Šime Marović. Riječ je o pučkoj popijevki »**Zdravo, Majko Milosti**«. (Hana Breko Kustura: GOSPI SINJSKOJ U SPOMEN (7. nastavak), Slobodna Dalmacija, Split, 19. kolovoza 2005.).

Ovaj članak bi bio mnogo osiromašen bez riječi ove nadasve vrlo lijepe Gospine himne. Mo. don. Šime Marović je zbilja divnim glazbenim ruhom uresio Mateljanove prekrasne stihove, koje donosimo u cijelosti:

**»Zdravo, Majko Milosti«
(Gospi Sinjskoj)**

Zdravo, Majko milosti,
odvjetnice sveta!
Djeca tvoja kliču ti,
sa svih strana svijeta:

U vjeri nas podrži
Da slijedimo Krista
hrvatski nam brani dom,
Naša Gospe Sinjska!

Blagim okom majčinskim
Pogledaj ozgora
Sve koji su potrebni
Tvoga zagovora.

Brižna Majko, čuvaj nas
Stradanja i boli,
Od svih zala izbavi
Puk koji te moli.

Primi Majko, zahvalu,
Cetinskoga kraja,
Djecu svoju upravljaj
Sve do vrata raja.

Nakon fra Božinih pozdravnih riječi upućenih Božjem puku livanjskog i cetinskog kraja, nazočnom na Vagnju, i samom predvoditelju sv. Mise, fra Marko Jukić je započeo sa svetim misnim slavljem. U propovijedi je između ostaloga rekao:

»Naše okupljanje nije znatiželja sajma, nije skup izletnika, nego je ovo susret kršćana s Isusom u povezanosti s mučenicima koji su prolili svoju krv, čiji je život nasilno umoren kao tolikih kroz povijest od Abela, proroka, mučenika sve do naših dana. Osjećamo se povezani krvlju, narodnošću i pijetetom prema

onima čiji je život skončao u nasilju, a da se nisu imali šanse braniti niti tražiti pravdu.

Iako znamo da su ovdje skončali iz ovih najbližih mjesta, ali ima ih iz raznih krajeva naše lijepe Domovine. Mnogima je jedino zlo bilo to što su bili obilježeni i poliveni krsnom vodom, što su se priznavali pripadnicima hrvatskog naroda i što su željeli dobro svome narodu i svojoj Hrvatskoj domovini.

I kad se približavala polovina 20. stoljeća tada je za ljude bio presudan događaj. Jama je postala grobnica mnogima. Rat je bio završio, ljudi odložili oružje, a oni koji, kad je nastupio mir, nisu odložili oružje u mržnji su nastavili ubijati civile, nenaoružane, nemoćne. Mržnja ih je toliko zaslijepila da su nastavili ubijati. A da se ne bi vidjelo puno grobova i grobnica i da sakriju svoj zločin izabrali su jamu, misleći da će jama sakriti žrtve i njihove zločine.

Kao što je prvog nedužnog Abela krv vapila Bogu, tako i krv iz jama vikala je. Viku nisu mogli zatrti ni dubina jame, ni eksplozivne naprave bačene u jamu, ni tone betona i pokušaji zatrpavanja jame. Što dalje vrijeme odmiče veća je vika. Ubojico, krv nedužna tvoga brata i tvoje sestre više. Ako je krv nedužnog Isusa progovorila s križa da se zemlja zatresla, nebo pomračilo, zar mislite da će šutjeti krv njegovih kršćana pa koliko toliko. Ne viču oni nego Krist više u njima. Ovo je nama kršćanima opomena. Ne nanosimo nasilje svome bratu. Ne prolijevajmo krv svojih bližnjih. Život poštuju u svakoj prilici od najmanjega čeda do onoga koji je zašao u duboku starost.

Zločinci nemaju mira. Savjest ih progoni. Iako ih se ne sudi, ili ljudski sud niti traži pravdu i zadovoljštinu, sud savjesti, sud vječnog nepromjenljivog Boga ostaje. Pričali su da je čovjek dolazio blizu ove jame, nijemo i tupo gledao u grotlo gdje je bacao nevine. U duši je čuo viku pravednika ubijenih Krv njihova je vikala i on ju je čuo. Nešto ga je vuklo na mjesto zločina.

Ovi koji su nastradali vjerovali su u slobodu, da će generacije iz njih voljeti i braniti svoju grud. Majke Hrvatice su ih zadojile domoljubljem, jer su srca bila hrabra i čvrsta a dušu je hranila molitva i krunica. Oni su vjerovali u slobodu, vjerovali u mir, vjerovali da će djeca prihvatiti ovu i ovakvu zemlju za koju su pali.

Prošle godine u groblju pokraj Livna, iznad samostana, položili smo zemne ostatke 61 osobe izvađene iz Kurbegove jame na Dinari. Uz ostale bilo je tu Hrvata jer na posudicama su rukom iscrtani hrvatski grobovi. Godinama nitko za njih nije znao ali se otkrilo da leže duboko u jami. Položeni su zajedno u grobnicu. I kad je bio susret Hrvatske katoličke mladeži u svibnju ove godine, mladi su iznijeli križ u pobožnosti Križnog puta, usadili ga pokraj ovih kostiju. Napisali su na križu:

Ovaj su križ u pobožnosti križnog puta iznijeli i postavili mladi Susreta hrvatske katoličke mladeži na Gorici 9. svibnja 2009. godine pod geslom:

„Korake nam upravljaj putovima mira i dobra“.

Postaviše ga uz ovu grobnicu u kojoj su 1. rujna 2008. godine položene žrtve Drugog svjetskog rata: ostatci 61 osobe izvađene iz Kurbegove jame na Dinari.

*„Ako vam je teško nositi stijeg čestitosti,
zasadite ga duboko u zemlju gdje su naše kosti,
mi ćemo ga držati“.*

I kad budete prolazili pokraj Livna prema Kupresu iznad samostana vidjet ćete bijeli veliki križ. Znajte tu uz njega leže žrtve iz Kurbegove jame. Tisak nije napisao ni riječi, radio je šutio, ali KRIŽ govori. Progovara.

Ovdje se sjećamo ne samo ovih ubačenih ovdje. Ovdje smo povezani i s Kurbegovom jamom, s Jazovkom, s Maceljom i s mnogi drugim mjestima naše Domovine Hrvatske, BiH, Vojvodine...

Mi smo ovdje da omogućimo život, da volimo ovu zemlju i da je gradimo... Da među nama vlada sloga s obje strane planine, da među nama vlada sloga na dobrobit hrvatskog naroda, a ne nesloga stranaka. Da budemo za to da je moguć život hrvatskom narodu ovdje. Neka tako bude. Amen«.

Na kraju mise, prije samog blagoslova, predvoditelj sv. Misnog slavlja fra Marko Jukić je pročitao vrlo dirljivu davno već napisanu pjesmu hrvatskog pjesnika Ivana Tolja: „PALIM SVIJEĆU!“

Nakon toga riječ je uzeo dr. fra Božo Norac-Kljajo (generalov rođak). Prije završnog govora još jednom je istaknuo kako ova misno slavlje nije nikakav politički skup, zbog čega tijekom svih ovih desetogodišnjih Bogoslužja kraj Husine jame na Vagnju političari i predstavnici mnogobrojnih udruga nikada (i) nisu mogli doći do riječi. A, evo, i zašto. Govori nam sam fra dr. fra Božo:

»Danas smo se po deseti put okupili ovdje oko oltara nevine žrtve KRISTA Gospodina – nevino osuđena, od svojih sunarodnjaka i lažno optužena, izdana - na smrt sramotnu izručena. Ovdje smo okupljeni iz ljubavi i zahvalnosti prema stradalima, prezrenima, prešućenima, pomorenima. Jedni su od njih iskusili gorku sudbinu zbog bogoljublja, drugi zbog čovjekoljublja i domoljublja. Jer Crkva Katolička i svaki Hrvat katolik, njima (komunistima) je bio klasni neprijatelj, unaprijed osuđen bez suda i presude i prava na grob, a sve u ime jedne sulude ideologije.

Na ovom mjestu gdje su ljudi zaboravili da su ljudi i u drugima nisu prepoznali brata čovjeka, nego ideološkog i klasnom neprijatelja; gdje je čovjek zaniijekao sama sebe i svoga bližnjega - sunarodnjaka, u ime sulude ideologije: na ovom mjestu, gdje je čovjek pogazio ljudski život i ljudsko dostojanstvo, koje proizlazi iz činjenice da je čovjek slika Božja, upravo na ovom mjestu mi smo se okupili u ime prava na život, prava na čast i dostojanstvo svakog ljudskog bića.

S ovog mjesta, po deseti put, diže se vapaj naših molitava k Bogu Ocu - sudcu živih i mrtvih, za sve naše nevine žrtve, posebno za ožalošćenu rodbinu,

koji još uvijek tragaju za svojim nestalima i njihovim vječnim počivalištima, i molimo Gospodara neba i zemlje da im udjeli utjehu i neumrlu nadu u pobjedu istine i pravednosti.

Stoga smo i danas ovdje došli s poštovanjem i molitvom za sve one čije je dostojanstvo pogaženo, čiji je život nasilno prekinut, i molit ćemo da ubuduće u našoj Domovini bude poštovano dostojanstvo i pravo Boga i čovjeka.

„Dugo bismo mogli raspravljati o vrstama i razlikovanju krivnje i odgovornosti za određene događaje, nečijoj kaznenoj odgovornosti; političkoj, moralnoj ili metafizičkoj krivnji, itd. No, kolektivnog zločina nema, nema kolektivne krivnje. Samo poklonici totalitarnih sustava i poremećene osobe mogu smišljati sulude teorije o genocidnosti nekog naroda. Demokratsko društvo nastoji razobličiti sve zločine, ne samo one iskoristive pojedinim političkim skupinama. Ne smiju postojati monopoli na stradalništvo samo jedne strane.“

1989. godine pao je Berlinski zid, a s njim i željezni zastor. Ni nakon 20 godina od propasti komunističkog carstva mnogi to ne shvaćaju i ne mogu se s tim pomiriti, jer su izgubili sve povlastice, pa šire i brane neugodni miris crknute lešine te propale ideologije. Svima nama predbacuju mnogo toga, a već godinama prešućuju ono najvažnije, najbitnije. Već godinama šire laži o Hrvatskoj, izlijevaju komunističku žuč - poput krezube babe pokazuju svoje „krnjke“ protiv svega što miriši hrvatski i vjerski, i blate ljude koji ne dijele njihov svjetonazor. Hrvatsku prikazuju kao korumpiranu, lopovsku i mafijašku državu, „stvorenju na zločinima“ na genocidu. Šire govor mržnje protiv svega što ima hrvatski predznak, špijuniraju za sve tko im može platiti usluge, truju javno mnijenje - sijući mržnju i podjele u društvu.

Reciklirani komunisti, i sluge jednog totalitarističkog režima, preko noći su se transformirali u novokomponirane demokrate kako bi sačuvali vlastite povlastice i izbjegli odgovornost za počinjene zločine u II. svjetskom ratu, kao i odgovornost pred poviješću i Hrvatskim narodom.

Prigodom otkrivanja Hude jame i drugih masovnih grobišta, po Sloveniji i Hrvatskoj, Koordinacija braniteljskih udruga grada Splita, dala je priopćenje, u kojemu stoji: *“Istraživanja masovnih grobišta u Sloveniji s hrvatskim žrtvama ubijenim nakon kraja 2. svjetskog rata, potvrđuju strahovite razmjere zločina koje su nad Hrvatskim vojnicima i civilima počinile partizanske snage na Križnom putu, kao i godinama kasnije tijekom strahovlade Jugokomunističkog režima na čelu s Josipom Brozom Titom, a o kojima je 50-tak godina vladao „zavjet šutnje“. Ti zločini, unatoč stotinama pronađenih grobišta u kojima su pronađene stotine tisuća žrtava, u proteklih 20-tak godina još uvijek ostaju neistraženi, a njihovi počinitelji nekažnjeni“.*

A posljednja otkrića u Sloveniji prisilila su nekadašnje vodeće jugofunkcionere iz Slovenije (Stane Stanovnik) da otvoreno osude počinjene

zločine i da se distanciraju od svoga vođe - Tita bez čijega znanja i odredbe ti zločini nisu mogli biti provedeni.

Dok u Sloveniji i dalje traju istrage o žrtvama rata i poraća, te distanciranje od počinjenih zločina, dotle se kod nas u Hrvatskoj i BiH ali i drugdje, zataškavaju i prekrivaju, nažalost brane i opravdavaju partizanski zločini nad nevinim pučanstvom.

Nakon 64 godine otkako je završio II. svjetski rat i 20 godina našeg življenja u demokraciji, ubijenim žrtvama - njihovoj rodbini i hrvatskom narodu, nije dostupna istina, a niti pravo na istinu, spomen i grob. Saborsku komisiju osnovanu zbog istraživanja žrtava rata i poraća, koalicijska je vlast 2000. dokinula. Zašto? I nakon otkrića Hude jame, i drugih masovnih grobišta, takozvani hrvatski „antifašisti“ licemjerno šute, a ne javlja se ni Predsjednik, koji je volio isticati kako su sve žrtve jednake!

Dok se kod nas genocid nad Hrvatima nakon II. svjetskog rata uporno i sustavno zataškava i iskrivljuje s druge strane traje opća kriminalizacija obrambenog Domovinskog rata i njegovih sudionika, kojima se prebrojavaju ispaljene granate, ali i jelovnici, jer želi se znati što su naši branitelji jeli i pili. U tome prednjače upravo oni pojedinci i strukture koji relativiziraju i opravdavaju partizanske zločine.

20 godina nakon pada Berlinskog zida i sloma komunizma i 19 godina neovisnosti i samostalnosti hrvatske države, Hrvatska još nije rasčistila sa svojom komunističkom prošlošću.

Parlamentarna skupština Vijeća Europe, prije tri godine donijela je rezoluciju o totalitarnim režimima, a pred nekoliko mjeseci Europski parlament u Bruxellesu izglasao ju je. Važnost ovih dokumenata, je u tome što on obvezuje i Hrvatsku kao kandidatkinju za članstvo u EU. Rezolucija u 17 točaka donosi za svaku zemlju, koja je prošla kroz teror komunističkog režima, važnost suočavanja s prošlošću, kako se oni ne bi ponovili, kao što je to bilo u nedavnoj prošlosti. U rezoluciji je posebno naglašena točka 16. u kojoj se kaže da je krajni cilj otkrivanja i procjenjivanja zločina koje su počinili komunistički totalitarni režimi pomirenje koje se može postići priznavanjem odgovornosti, traženjem oprosta i poticanjem moralne obaveze.

Kad ovu točku usporedimo s govorom o nacizmu i fašizmu predsjednika Mesića i njegovih drugova boraca. On i oni, jasno kvalificiraju i osuđuju nacizam i fašizam, ali ne i komunistički totalitarni režim, i njegova zlodjela. Umjesto nedvosmislene osude komunizma i njegovih zločina, oni sve rade(pjevajući po šumama i gorama) na njegovoj rehabilitaciji. Nažalost, u tome imaju bezrezervnu podršku, cijele regimente novinara, odnosno kako ih se u ona vremena nazivalo „društveno političkih radnika“ koji vjerno služe propaloj komunističkoj ideologiji. Stoga nije čudo što nismo donijeli zakon o „lustraciji“, i što rezolucije Parlamentarne skupštine Vijeća Europe, i neke odredbe našeg Sabora, hrvatski mediji: TV, Radio-postaje i tisk, stalno porešuju.

Prigodom 20. obljetnice raspada komunističke diktature u Europi, i pada Berlinskog zida, 2. travnja ove godine Vijeće Europe predložilo je 23. kolovoz kao europski Dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih režima. Prijedlog je usvojen 23. rujna 2008. u Europskom parlamentu i poslan svim članicama EU i parlamentarnim vladama koje su kandidatkinje za EU.

Na 5. Zasjedanju skupštine Europskoga parlamenta 25. siječnja 2006. usvojen je tekst o potrebi osude zločina totalitarističkih komunističkih režima.

A u Rezoluciji Europskog parlamenta od 2. travnja 2009. traži se da se: *“tragična povijest Europe mora odražavati na životu kako bi se odala počast žrtvama, osudili počinitelji i postavili temelji pomirenja zasnovano na istini i pamćenju“*.

Slovenski katolički biskupi ove su godine pozvali građane da se 23. kolovoza pridruže obilježavanju Europskog dana uspomene na žrtve totalitarističkih i autoritarnih režima. Tom prigodom biskupska konferencija traži da se ubrza otkrivanje i obilježavanje takozvanih prešućenih grobova, od kojih je jedna i ova – Husina jama.

Porazna je činjenica da unatoč ovim *rezolucijama* u našoj Domovini nema stvarne osude komunističkih zločina, naprotiv, oni se relativiziraju, njihova težina umanjuje, a najstrašnije je to što se komunistički zločini pokušavaju opravdati i krivotvorite od strane najviših dužnosnika aktualne Hrvatske vlasti.

U ime pijeteta i poštovanja prema žrtvama komunističkog režima, pridružujemo se zahtjevu Kordinacije braniteljskih udruga Splita i *„tražimo od hrvatskih državnih vlasti ne samo deklarativnu osudu počinjenih zločina, već potpunu primjenu europskih standarda na komunističke zločine i potpunu dekomunizaciju hrvatskog društva, što uključuje „prestanak veličanja zločinaca i brisanje imena ulica i trgova, skidanje spomenika najodgovornijeg za najteže zločine u hrvatskoj povijesti i šire-Tita. Isto tako tražimo, kažnjavanje odgovornih i utvrđivanje prave istine, poimenim popisom žrtava, kao što su to učinile i druge zemlje, to je jedini način da se izbjegnu bilo kakve manipulacije. Za to bi bilo jako važno i najprišnije osnovati Državno povjerenstvo koje bi utvrđivalo i popisalo žrtve rata i poraća i tko ih je ubio!“*

Na kraju jasno treba reći: Samo zločinci bježe od svoje prošlosti, i ne žele da ju tko otkrije i upozna. Samo se kriminalci boje budućnosti, jer su svjesni da će morati polagati račune za ono što su počinili u prošlosti. Nitko nije slučajno postao ubojica i kriminalac.

Žaloso je što i nakon tolikih otkrivenih masovnih grobišta i „*corpus delicti*“ komunističkih zločina i nakon rezolucijâ Parlamentarnog vijeća Europe, i drugih očitih dokaza, na hrvatskoj političkoj sceni ništa se nije promijenilo. Daleko smo do suočavanja sa svojom okrutnom prošlošću, kako se to traži u Rezoluciji«.

Valja pribilježiti kako je ovo sv. Bogoslužje, kao i prethodnih devet godina, upriličio Franjevački samostan Čudotvorne Gospe Sinjske u Sinju.

Poruka ovogodišnjeg (kao i svih dosadašnjih) svetih misnih slavlja na Vagnju, izražava nam želju da se više nikada ne ponove ovakvi komunistički zvjerski zločini.

U vrijeme komunističkog strahovlašća nije se smjelo doći do Husine jame, a kamoli izgovoriti ime makar jedne umorene žrtve, a u samoj jami (u koju su *naši drugovi* komunisti godinama ubacivali otpad, mahom iz triljske „Cetinke“!) preko tisuću je posmrtnih ostataka hrvatskih mučenika.

Sva dosadašnja sveta misna slavlja ovdje bijahu služena iz samo jedne pobude: Svaki Božji čovjek (po ljudskim i kršćanskim zakonima) ima pravo na dostojan život i doličan grob.

Na kraju svetih pobožnosti, tj. nakon Molitve odrješenja za sve mrtve ubačene u Husinu jamu, ali i drugdje, članovi obitelji umorenih hrvatskih mučenika i predstavnici mnogobrojnih livanjsko-sinjskih udruga položili su spomen-vijence i zapalili svijeće ispred samog križa uz samu Husinu jamu.

Nakon završetka ovogodišnjih svečanosti zamolili smo dr. sc. fra Božu Norca-Kljaju (čestitajući mu na dosadašnjem uloženom trudu i na 10-ogodišnjem hodočasničkom jubileju), da nam odgovori na samo jedan upit, koji glasi:

„Što s Husine jame imate poručiti hrvatskim domoljubima, ali i onima koji to nisu!“

Evo, što nam je rekao:

„U prvom redu ovu poruku šaljem hrvatskim domoljubima, neka se nadahnu u daljnjoj borbi, rekao bih, u današnjim teškim vremenima po našu domovinu Hrvatsku u kojoj neki šakali razdiru naše nacionalno i vjersko tkivo. Zato poručujem svim hrvatskim domoljubima, posebno našim dragim hrvatskim braniteljima, neka ostanu jedinstveni pa da skupa pobijedimo i sadašnje nam neprijatelje koji razdiru našu Hrvatsku i koji nas sramote i u Domovini i diljem svijeta. Neka dođu do ove jame i neka se nadahnu na Bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju naših hrvatskih mučenika iz Husine jame, ali i drugih mnogobrojnih hrvatskih jama – grobnica, i neka sav svoj život posvete na dobro svojih obitelji, hrvatskoga naroda, Katoličke Crkve i jedine nam Domovine!“

Treba pribilježiti kako je fra Marko Jukić istu večer o ovom molitvenom skupu za duše nevino umorenih u Husinoj jami uživo govorio na Radio Vatikanu.

Petar VULIĆ